

Sedaj je pa zima: sneg, burja, za ogli sever, vse neprijazno . . . Pognali bi jo, to zimo, z burkljami bi jo pognali proč, na sever! Naj gre že enkrat! . . . To so bile Marinkine želje.

Zazvenčale so zopet šipe, zatulilo je za hišnimi ogli, in takoj je bilo konec sanj o pomladi. Zakaj zima je bila zunaj.

Irenka pa je imela zimo ravno tako rada kakor pomlad; istotako tudi Venček.

»Kepat se pojdimo vunkaj!« se je ojunačila kar naenkrat Nilka.

Irenka je poskočila na nogé.

»O, saj res! Kar hitro! . . . Veš kaj, jaz bi jo . . . zimo bi kepala . . .«

»Jaz tudi!« se je vzradoval Venček in Vlastica je plosknila z dlanmi.

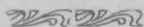
Odprli so hrupoma vrata in so stekli vun na prag. Rezek, oster sever je zabril vsem v lica; debele snežinke so jim zamigljale pred očmi. To je bila zima.

»Ni prijetno tukaj!« je vzkliknila Marinka in se je stresla od mraza. »Mene zebe; grem rajši nazaj v sobo. Tam je vsaj gorko in prijazno.«

Stekla je Marinka naglo po veži nazaj pa v izbo — drugi pa za njo. V izbi so sédli na klop za peč in so se začeli zopet pogovarjati o zimi.

Zunaj pa je venomer razsajala burja za hišnimi ogli . . .

Cvetinomiški.

Zimsko veselje.

Sveče ledene visijo od streh,
in ivje obdaja drevesa.
Na malih lesenih, priročnih saneh
se vozijo z nami nebesa.
S hriba v dolino kot strela
drčimo — in nič nam ni mraz,
rdi nam obraz,
in pesem vesela
glasi se krog nas.

Gnjevoš.

